

О.В. Меньшов

ВЕРИФІКАЦІЯ ВІЧНОСТІ

Повість

Київ

УДК 821.161.2'06-311.6
М51

Меньшов О.В.

М51 Верифікація вічності : повість. Київ : Видавництво Ліра-К, 2022. 266 с.
ISBN 978-617-520-193-0

Твір «Верифікація вічності» більшою частиною можна віднести до жанру альтернативної історії, адже основний фон твору, на тлі якого розвиваються події, це вільна та незалежна Україна, яка з'явилася на політичній мапі світу після закінчення Другої світової війни. Радянський Союз, згідно вступним даним, відступив на північ та схід, Німеччина здалася союзникам. Головний герой це типовий образ «простої людини, яка живе поза політикою», людина, яка не задумується над тим, який шлях пройшла його країна, щоб досягти сьогоденних висот. З часом він підловлює себе на тому, що навколишня реальність іноді відрізняється від дійсності. Деякі позабуті події в описах інших людей, які їх теж пережили, також виглядають по-іншому. Загальна канва сьогодення починає рватися, розум мучать кошмари, неприємні спогади. Намагання головного героя верифікувати навколишню реальність, щоб зрозуміти, де ховається істина, а де фальш, де дійсність, а де фантазія чи сон, врешті-решт приводять чоловіка до розуміння того, що через велику кількість варіантів вибору життєвого шляху наш світ перетворюється на своєрідну мару. І вже стає важко зрозуміти, хто ми насправді – люди, яким сниться цей світ, або сам світ, якому сняться люди. Власний розум нашого героя блукає із самого народження у сутінках, заколисаний монотонністю життя, палким прагненням до конформізму та покою, викладеному у формулі «Хай там небо падає на Землю, а хоч би мене не чіпали». І ця буденність так званих «розтягнутих треніків», яку ми знаємо під маркою «щасливого життя», пожирає його без лишку, перетворюючи на людину, які живе «між рядків». На узори Мойр чи Норн, які прядуть тканину нашої долі.

УДК 821.161.2'06-311.6

ISBN 978-617-520-193-0

© Меньшов О.В., 2022
© Видавництво Ліра-К, 2022

«Я вже прокинувся і не бачу нічого справжнього; і оскільки я не вбачаю нічого досить очевидного, то я постараюся знову заснути, щоб мої сни представили мені те саме в істиннішому та яснішому світлі...»

Рене Декарт

Ф. МІТТЕРАН ВИЗНАВ НОВУ ПАРЛАМЕНТАРНУ БІЛЬШІСТЬ

Париж. – Президент Франції, який сам належить до соціалістичної партії, визнав нову політичну дійсність і парламентарну більшість консервативів, яка наступила після виборів в неділю, 16го березня цього року. Після розмов з лідерами політичних партій президент Франсуа Міттеран попросив Жака Шірака зформувати новий уряд. Шірак є мейором Парижа і довголітнім політичним противником Міттерана. Соціалісти, які здобули 32 відсотки голосів і являються одною з найбільших поодиноких партій в парламенті, ледве чи захочуть взяти участь в коаліційному уряді, навіть якщо б їм таку можливість

Громада в Нью Йорку відзначила роковини Т. Шевченка

Нью Йорк (В. Л-ць). – В неділю, 9го березня ц.р., тут у приміщенні середньої школи Вашингтон Ірвінг відбулась заходами Комітету Об'єднаних Українсько-американських Організацій. Метрополітального Відділу УККА, Наукового Товариства ім. Шевченка та за участі та допомоги амбасадора України в ЗСА святочна академія в поклоні Тарасові Шевченкові. [...]

Треба сказати, що підготована студією мистецька програма відзначення роковин Г. Шевченка, у якій брало участь 35 молодих студійців, справила неабияке враження на присутніх, які майже повністю виповнили велику залу школи. Драматизація поезій і поем «Великий льох» у першій частині і «Невольник» у

<p>запропонували. [...] Міттеран, каденція якого закінчується в 1988 році, заявляє, що він вирішив залишитися на пості президента і допильновувати, щоб «праві не розтратили тих здобутків, які були досягнуті за соціалістичного уряду».</p>	<p>другій, які вимагають від членів студії напруження всіх сил, розуму та душі, випали напричуд гарно з певною дозою емоції, яка зворушувала багатьох до сліз. [...] Академію закінчено спільним відспіванням національного гімну.</p>
---	--

Дж. Шулц розчарований зустріччю з Н. Рижковим

Вашінгтон. – Під час перебування в Стокгольмі на похорони колишнього прем'єр-міністра Швеції Ольофа Пальме державний секретар ЗСА Джордж Шулц зустрівся з головою Ради Міністрів СРСР Ніколаєм Рижковим і вів з ним переговори.

Переговори відбулися з ініціативи американської сторони і мали на меті встановити дату зустрічі на вершинах між президентом ЗСА Роналдом Регеном і генеральним секретарем ЦК КПСС Міхаїлом Горбачовим. [...] Під час переговорів оба державні діячі лише побічно заторкнули деякі питання, які представляють спільні інтереси, наприклад, ситуація в Південно-Африканській Республіці, в Центральній Америці і на Близькому Сході, а також Шулц та Рижков говорили і про Україну, де серед іншого американський державний секретар заявив, що ЗСА розглядає цю країну, як наріжний камінь загальної безпеки у Європі. Окрім цього було приділено багато уваги проблемі заборони нуклеарних випробувань. [...] Повернувшись до Вашингтону, Дж. Шулц висловив розчарування, що советські представники не бажали встановити точну дату переговорів на вершинах, а також зустрічі між Дж. Шулцом і міністром закордонних справ СРСР, які повинні обговорити попередній плян майбутніх переговорів керівників ЗСА і СРСР. На запитання репортерів про підсумки зустрічі в Стокгольмі Дж. Шулц відповів: «Фактично все залишилося без зміни».

У СВІТІ

<p>СОВЕТСЬКИЙ СОЮЗ пригтовляється до відновлення нуклеарних випробувань, заяви-</p>	<p>ШВЕДСЬКІ ЧИННИКИ, а особливо головний прокуратор, обвинуватив заарештованного</p>
--	---

<p>ли речники Адміністрації президента Роналда Регена, які мали змогу особисто переглянути численні фотознімки зроблені сателітами над територією ССРСР. Фотографії вказують на поспішну підготовку Москви відновити підземні випробування атомової зброї і це означає, що Міхаїл Горбачов вирішив закінчити проголошений ним мораторієм, до якого він хотів схилити також 3'єднані Стейти Америки.</p>	<p>два тижні тому мужчину у вбивстві прем'єр-міністра шведського уряду Ольофа Пальме. Заарештований відповідає усім описам свідків хоч він сам заявляє що він в тому часі взагалі не був у Стокгольмі. Англійська газета «Тайме оф Лондон» заявляє, що Віктор Гуннарсон, 32-річний запідозрений у вбивстві Пальме, подібний також до поліційного шкiцу, що його при допомозі свідків виготовила поліція і розіслала по цілій Європі.</p>		
<p>ВЩЕПРЕЗИДЕНТ ЗСА Джордж Буш знову відбуде довшу подорож за кордон, тим разом до країн Перської затоки, щоб продемонструвати американську присутність в цьому районі світу і зацікавлення скріпити безпеку у важливому стратегічному пункті, у якому загоряються льокальні війни. Речник Білого Дому Леррі Спiкс заявив, що Дж. Буш відвідає Бахрейн, Сявдійську Арабію, Оман і Ємен.</p>	<p>Українські поети, ВАСИЛЬ СТУС, МИКОЛА РУДЕНКО – поезії в оригіналі і в перекладі. Неділя, 23-го березня 1986 р., год. 4-та по пол. Д-р Ляриса Онишкевич – огляд творчості поетів Д-р Володимир Карпинич – керівник програми Independent National Park Theater 3-я вул і Чеснат вул. Центр для Східньо-Європейських студій при Пенсильвенійському Університеті та Український Освітньо-Культурний Центр.</p>		
<p>КП ТУРИСТИЧНА АГЕНЦІЯ КОВБАСНЮК 26-РІЧНИЙ ДОСВІД ТУРИЗМУ В УКРАЇНІ ТА ІНШІ КРАЇ СХІДНОЇ ЄВРОПИ ВІДВІДАЙТЕ УКРАЇНУ У 1986 РОЦІ *ЛЬВІВ 6 АБО 7 ДНІВ НА ВІДМІЧЕНИХ ТУРАХ</p>			
<p>APR.29</p>	<p>* VESNA 12 DAY</p>	<p>\$ 1.335 K.L.M</p>	<p>Budapest, Lviv, Kyiv, Dnyproslav (Ukrainian Easter in Lviv)</p>

MAY.12	* RUTA I 17 DAY	\$ 1.545 Lufthansa	Budapest – in transit, Lviv, Kyiv, Dnyproslav, Ternopil, Budapest
JUNE.10	MARICHKA I 15 DAY	\$ 1.485 Swissair	Budapest, Lviv, Ternopil, Budapest
JUNE.19	TREMBITA 16 DAY	\$ 1.650 Swissair	Kyiv, Chernivtsi, Lviv, Budapest
JULY.15	ЧАІКА 23 DAY	\$ 2.070 ULeleka	Lviv, Kyiv, Poltava, Kaniv, Dnyproslav, Zaporizhia, Yalta, Dubrovnik – Deluxe Resort
JULY.21	* YAVIR 17 DAY	\$ 1.935 Sokil Air	Lviv, Odessa, Kyiv, Vienna, Vienna Woods

ITINERARIES AND PRICES SUBJECT TO CHANGE
WITHOUT PRIOR NOTICE

ЧИСЛО МІСЦЬ НА ТУРАХ ОБМЕЖЕНЕ ДЛЯ ДАЛЬШИХ
ПОДРОБИЦЬ, ПРОШУ ВИПОВНИТИ І ПІСЛАТИ КУПОН
ДО ПРОВІДНОЇ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКОЇ
АГЕНЦІЇ ЗАСНОВАНОЇ У 1920 РОЦІ

KOWBASNIUK TRAVEL INC.
157 SECOND AVENUE, NEW YORK, NY 10003-5793
(212) 254-8779

Vera Kowbasniuk-Shumeyko, President

<p>СВОБОДА УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК</p> <p>РІК ХСІІІ. Ч.53. ДЖЕРЗІ СІТІ і НЮ ЙОРК. ЧЕТВЕР. 20го БЕРЕЗНЯ 1986</p>	<p>Разом з Україною!</p>	<p>Редакція і Адміністрація Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, NJ 07302 Телефони (201) 434 0237 (201) 434 0807 (201) 434 3036 УНСоюз: (201) 451 2220</p>
---	---	---

21 березня 1986 року

Вологість, затхлість... Чи ні – прокислість... Так, так, правильне слово!

Прокислість цього вечора, наводила Дмитра на філософський лад. Небесний купол, суцільно затягнутий тугим сизим саваном, дивився вниз, на величезне багатолюдне місто із згріклою ноткою печалі, приправленою віковою мудрістю всезнаючого старця, якому, чесно кажучи, через цю саме мудрість, було абсолютно байдуже, що твориться внизу, під ним, на цій обрешкній землі, що плямкала жирним бурим брудом.

Тоскно! До набридливості тоскно! – думалося зараз Дмитрові. – Як там у Еклезіяста? «Усе марнота та ловлення вітру»... Так, здається? – і чолов'яга тут же сердито вилаявся.

Він не любив такі моменти свого життя. Жах, як не любив. Вони викликали з надр свідомості отих жахливих монстрів самотності, котрим тільки дай шанс – відгризуть від душі найжирніші її шматочки, залишивши натомість смердючу нудотну гниль.

Рука Дмитра, немов сама по собі, потягнулася до тумблера радіоприймача, легко повернула його до характерного клацання, і салон нової біленької «Fiat Panda» наповнили приємні слуху мелодійні дзвіночки молодого жіночого голосу. Вони дуже контрастували з навколишнім світом, навіть здавалися нереальними, казковими. Дмитро дивився навколо себе – на жовте світло вечірніх ліхтарів, на неонові вогники реклами, на сліпучі фари автомашин, що мчали проспектом йому назустріч, оглядав перехожих – колоритних, різнобарвних – від панків з дивакуватими зачісками та не менш дивним вбранням, до солідно вдягнених чоловіків і жінок, що поважно гуляли центральними вулицями, і в той самий момент він відчував, наче світ поза його авто був зовсім нереальним... нібито намальованим чиєюсь чужою фантазією... І цей загадковий «хтось» наполегливо демонстрував його Дмитрові, буцімто очікуючи на схвальні відгуки.

Це марення зникло за наступним поворотом. Жіночий голос, який лунав із радіоприймача, не дивлячись на свою чарівність, затрапезно розповідав міські новини, при тому частенько бгаючи фрази, перескакуючи з теми на тему. Дмитрові довелося знову потягнутися до тумблера, щоб упіймати іншу хвилю. За мить салон заповнила музика.

Від Національного університету до набережної зазвичай довгенько добиратися. А от сьогодні їхати центральною частиною Дніпрослава було, на подив, легко. Ніяких перешкод, тягучок. Суцільна «зелена дорога». Та ще й машин мало.

Взагалі Дмитро пам'ятав цей маршрут ледь не до останнього камінця на дорозі. От, наприклад, на проспекті Івана Старова майже навпроти ювелірної майстерні є всім відомий перепад висот. То ремонтники, коли перекладали асфальт позаминого року, явно полінувалися вирівняти стики, і тепер кожного разу колеса ударялися у виступ, через що машину завжди підкидало вгору. А ось на повороті на Гостину, метрів за п'ять від перехрестя, починається вищерблена ділянка, яка тягнеться два квартали. І ось їдеш по ній, а тебе трусить, аж-но зуби деренчать.

Дмитро подумки простежив увесь свій подальший шлях, і раптом зрозумів, яку дурість накоїв, коли вирішив поїхати на зустріч на своїй машині. Треба було викликати таксі та вирушити до приятелів на ньому, адже сьогодні доведеться пити. А знаючи компанію – багато пити. Яке після того водіння? Зупинить патруль, оштрафує (це у кращому разі), а то й упече до буцегарні до самого ранку.

Дідько! – сердито шпиняв себе Дмитро. – Дурна голова! Наперед ніколи не думає!

Це все через втому, – виправдовувався він сам перед собою. – Тиждень видався важким, напруженим, ось і забився твій баняк усілякою маячнею.

Хоч Дмитро це й казав, але насправді він свою роботу любив. А що? Власна кафедра в університеті, найновіша лабораторія, пріоритет у справах виділення грошей на дослідження... А ще немалі премії, нагороди... кожен рік поїздки то до Франції, то до Німеччини на усілякі наукові заходи... А зарплатня? А новий будиночок у Новому Кодакі – району доволі фешенебельному?

Ні, ну так жити можна! І жалітися на все – суцільний мові тон!

– Мові тон! – погоджувався Дмитро сам із собою, і тут же виправдовувався: – Просто нині не задалося... Тиждень якийсь

сумбурний, – бурмотів він, дивлячись на себе у дзеркало заднього виду. – Ще й ті студенти зі своїми протестами... Ні, щоб вчитися, так дурня клять! Теж мені «рама нації»! На весь потік набереться не більше десятка здравомислячих голів.

Дмитро тут же впіймав себе на тому, що поводить як справжнісінький стариган, якому все не так, усе не до вподоби.

Невже я дійсно старію? – злорадно посміхнувся Дмитро. – Мені ледве за сорок, а вже туди ж! От, дідько! – І чолов'яга вкотре дав собі умовного запотиличника. – Боже, як усе набридло! Жах, як набридло!

Потік думок на мить зупинився, і тут же свідомість «помітила» інший шлях, куди з радістю й вильнула. Подумалось, що до літа залишилось якихось пара місяців з невеликим хвостиком. Перед внутрішнім поглядом Дмитра замайоріло море – ласкаве, синє... з бурунчиками хвиль... А ще – пляж, купа відпочиваючих...

Дмитро внутрішньо посміхнувся та тут же почав планувати поїздку.

– Відразу після іспитів... Тільки відразу! – повторив він, наче даючи собі установку. – А не як минулого разу... Отже, відразу, Дмитрику, береш сім'ю і гайда до моря! У Коблеве!

Музика різко обірвалася. Її місце зайняв сухуватий голос диктора, який повідомив поточний час і почав діловито зачитувати новини.

– Із Франції повідомляють, – лунало з динаміків, – що перемогу в парламентських виборах одержали голлисти. Прем'єр-міністром країни знову призначений Жак Ширак...

Голос диктора був чітким, слова вивіреними. Відразу видно – професіонал. Не порівняти з недавніми жіночими просторікуваннями, які лунали на іншій хвилі.

Машина виїхала на набережну. Ще якихось триста метрів і Дмитро був на місці. Припаркувавши авто поряд із рестораном, він живо підхопив з бічного сидіння старенький портфель і виліз із машини. Старанно зачинивши дверний замок, Дмитро за звичкою поскимав ручку і лише потім діловито попрямував до входу закладу.

Усередині ресторану панувала напівтемрява. Дуже влучно розташовані декоративні світильники створювали ілюзію такої собі казкової печери. Дмитро навіть на кілька секунд завмер, озираючись навсібіч, та відчуваючи себе Алі-Бабою, який потрапив до сховища сорока розбійників.

Тут він був уперше. І облаштування йому сподобалось. Дуже сподобалось. Затишно! Подивимось, як тут обслуговують, – муркнув Дмитро собі під ніс, проходячи вперед.

Тут же десь праворуч гучно пролунало:

– Агов! Ось і наш пан Коцький прибув! – назустріч вибіг товстунчик, в якому Дмитро насилу впізнав Махницького. – Герре професоре, моє вам вітання! – прокричав той майже через увесь зал, чим викликав у інших відвідувачів неприховане роздратування.

Скільки-но це років ми не бачилися? – промайнуло в голові Дмитра. – Десять щонайменше, – відповів він сам собі, одночасно натягуючи на обличчя люб'язну посмішку.

– А ти змужнів! – посміхався Махницький, оглядаючи свого давнього товариша. – Так, так! Du siehst gut aus!¹

– Ти теж нічого! – хитнув головою Дмитро.

– А окуляри які знатні! – підколловав Махницький, втупившись поглядом у квадратну рогову оправу. – Відразу помітно – професор!.. Слухай, а ти все ще той же декадент? Чи час узяв своє? – підморгнув товариш, натякаючи на бурхливу молодість.

– Який, до бісової матері, декадент? Я – син народу! – огризнувся Дмитро. Він глянув у зал, помітивши інших своїх товаришів, і вголос зауважив: – Отже, я, вочевидь, прийшов останнім...

– Та ви, пане професоре, завжди спізнюєтеся, – баламутив Махницький.

До чоловіків нарешті наблизився і сам винуватець урочистості – Віктор Саган – сухорлявий, проте стрункий та доволі високий чолов'яга, одягнений у новомодний костюм. Скільки-но Дмитро його пам'ятав, він завжди виглядав ошатно. Махницький проти нього був, наче земля проти світлого неба.

– Поздоровляю, друже! – Дмитро простягнув руку. – Від душі поздоровляю! Скільки це тобі стукнуло? Шістнадцять?

– Я не панночка, – відмахнувся Віктор, – адже мене роки тільки-но прикрашають.

З цими словами Саган дзвінко шльопнув себе по маківці, що вже почала помітно лисіти. Дмитро посміхнувся й потиснув міцну долоню свого товариша.

¹ Чудово виглядаєш! – німець.